

Op zoek naar de Portugese specialiteiten: *Lusitanos, mooie natuur en lekker eten*

HET NATIONAAL PARK SERRA DE AIRE E CANDEEIROS IN PORTUGAL, OP GOED EEN UUR RIJDEN VAN LISSABON. HET IS EEN HELE MOND VOL, EN HET IS VOOR MIJ OOK EEN HEEL NIEUWE WERELD. NAAR HET ZUIDEN VAN HET LAND REISDE IK AL EERDER, EN HET IS OP UITNODIGING VAN ANA EN HAAR ECHTGENOOT PEDRO DAT IK NU DE KANS KRIJG OM OOK DE HEUVELACHTIGE REGIO NET TEN NOORDEN VAN DE HOOFDSTAD TE ONTDEKKEN, VAN OP DE RUG VAN EEN LUSITANO. EN EEN ONTDEKKINGSREIS IS HET ZEKER EN VAST!

Tekst en foto's: Liesbet Corthout

Ana en Pedro

Ana en Pedro willen mij op enkele dagen tijd zo veel mogelijk laten zien van de streek waar zij hun hart verloren hebben. Ze zijn allebei niet van hier afkomstig, maar voelen zich hier helemaal thuis. Het is de overname van een manege, een 'Centro Hípico' zoals dat in het Portugees heet, die hen hier bracht. Ana is hier jaren geleden als stagiaire begonnen, nu is het haar eigen zaak. Op de manege van Ana en Pedro gebeurt meer dan enkel de gewone lessen. Hier kan je bijvoorbeeld ook TREC leren rijden, het centrum biedt hippotherapie aan, Ana is een begenadigd amazone in het dameszadel en beginnende lesgevers volgen hier (een deel van) hun opleiding. Daarnaast organiseren Ana en

Pedro ook wandelingen in de buurt. Tot voor enkele jaren deden ze dat vooral voor een Portugees publiek en nooit langer dan een dag. Maar daar is verandering in gekomen.

Net zoals Pedro en Ana is ook hoteluitbater Rui een inwijkeling in deze regio van Portugal. Hij runt in het naburige Alvados twee hotels. In samenwerking met Rui bieden Ana en Pedro nu een weekprogramma aan, een zogenaamde standplaatsvakantie. Alle ritten vertrekken en komen aan op de manege, overnachten gebeurt in Alvados. Het is uit deze standplaatsvakantie dat ik een voorsmaakje krijg.

Carnaval

Op onze eerste dag paardrijden maak ik kennis met mijn paardje. Hij heet Carnaval en is een schimmelkleurige Lusitanoruin. Carnaval is het perfecte paard voor een tocht als deze, zal later blijken. Hij is braaf maar enthousiast, en oplettend maar niet kijkerig. We vertrekken in stap door het dorpje, waar Carnaval al zijn goede karakter toont, en zijn voorzichtige stapjes wanneer hij een helling afloopt. Dat laatste zal later op de dag nog heel goed van pas komen.

Al snel rijden we met ons viertje – Ana, Pedro, Cristiano en ik – de pure natuur in. Het begint met een laan tussen de olijfbomen en daarna klimmen we omhoog, de heuvels in. Onze tocht bestaat uit veel stijgen en dalen, en we meanderen tussen met stenen afgezette muurtjes door. In sommige van die stenen omheiningen staan koeien, schapen of geiten. Anderen zijn leeg. Soms worden van de stenen geen muurtjes gebouwd, maar enkel nutteloze hoopjes. Deze regio is zo rijk aan steen, legt Ana uit, dat de stenen centraal moeten worden opgestapeld om het land bruikbaar te maken voor het vee. Maar ook de steen zelf heeft zijn nut. Er zijn hier veel steengroeven. De gekende 'calçada Portuguesa', het typisch Portugese voetpad opgebouwd uit kleine zwarte en witte blokjes, wordt deels gemaakt met stenen afkomstig uit deze serra.

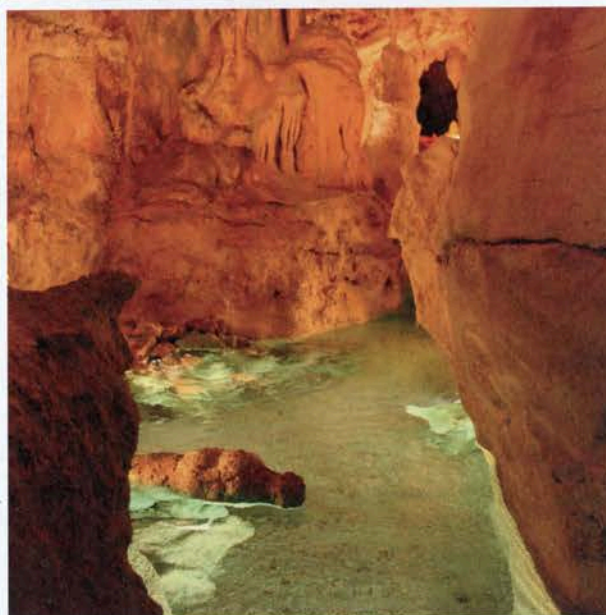
Magisch

Pedro wijst me onderweg op een unieke vallei, die plantenleven toelaat dat enkel hier bestaat. Dit is een magische plaats. Hoewel er hier wandelroutes zijn, komen we in de heuvels hogerop zo goed als niemand tegen. Enkele parapente-piloten verkennen de buurt om de beste afsprongen te ontdekken, maar ze vinden niets naar hun zin – te winderig – en vertrekken weer.

Tegen de middag duikt er wel een auto op. Die van hoteluitbater Rui, die onze picknick brengt. De paarden worden vastgemaakt aan een lijn en krijgen water, hooi en krachtvoeder. Voor ons is een picknickplek voorzien met adembenemend uitzicht, maar het waait erg hard dus we nemen onze toevlucht achter één van de vele stenen wallen. Rui heeft brood met beleg bij, hartige pannenkoekjes, een quiche en fruit en we sluiten natuurlijk af met koffie en koekjes.

Bacalhau

Tijdens de namiddagrit dalen we weer rustig af naar de bewoonde wereld. We rijden langs de beide hotels van Rui. Maar eerst worden natuurlijk de paarden naar hun zacht strooien bed gebracht. Dan is het tijd voor de ruiters. Rui organiseert in zijn hotel kooklessen. Wie daar interesse voor heeft, mag mee helpen aan de bereiding van zijn eigen maaltijd. Natuurlijk gebeurt alles onder het wakend oog, en met professionele commentaar, van de chef. Omdat onze dag al erg lang was, besluiten wij om gewoon te genieten van het eten, zonder meer. Een fris slaatje, typisch Portugese bacalhau als hoofdgerecht en chocoladecake als dessert. Een perfecte afsluiter voor deze eerste dag te paard.

Voor de tweede dag staat een lange route op het programma: 35 kilometer. We vertrekken al om halftien 's morgens. Eerst gaat het door een veel dichter beboste regio dan de dag voordien, tot we een ouderwets dorpje bereiken. Dit dorpje werd volledig gereconstrueerd in de stijl die de stenen huizen daar origineel hadden. Onze paarden laten we opnieuw achter aan de lijn. Voor ons ruiters is er vandaag geen picknicklunch, wel een lekkere traditionele schotel in het plaatselijke restaurant. Afsluiten doen we met een klassieker onder de Portugese likeuren: ginjinha. Van binnenuit opgewarmd door deze krieckenlikeur kunnen we verder.

Grutas da Moeda, in São Mamede

We stijgen tot een uitkijkpunt waar we genieten van een heel wijsd uitzicht over de regio, van onder de wieken van enkele ouderwetse windmolens die nog altijd functioneren. Nog verder terug in de tijd gaan we op onze volgende stopplaats: Grutas da Moeda, in São Mamede. Deze rotsachtige streek is langs alle kanten geërodeerd, en dat leidt tot prachtige taferelen onder de grond. De kalksteengrot die wij bezoeken is nog maar in 1971 ontdekt en is adembenemend mooi.

Na onze ondergrondse passage trekken we terug de heuvels in. In de verte zie ik de oceaan en bedevaartsoord Fatima, oude dorpjes en sprookjesachtige kastelen, maar ook hedendaagse windmolens die gebruikt worden voor de productie van elektriciteit en actieve steengroeven waar de rijkdom van de regio wordt gecommmercialiseerd. Onze route is bijna ten einde wanneer we een Romeinse heirbaan beginnen te volgen. De weg zelf is te stijl voor de paarden, dus we leiden hen er aan de hand naast. Het is ongelooflijk hoe zo'n weg zelfs nog bestaat zo vele eeuwen nadat die werd gemaakt, en nog onwaarschijnlijker dat hij zich nog in vrij goede staat bevindt.

Rode wijn

Naast de baan staan enkele picknicktafels en banken, en daar vinden we groom Carlos. Wanneer wij arriveren, staat hij al klaar met brood, kaas en chouriço, en natuurlijk een fles Portugese rode wijn. We genieten van onze snack en stijgen weer op. Van hieruit is het nog minder dan een uurtje rijden tot we weer bij de stal zijn. Die bereiken we uiteindelijk om halfacht. Het is te laat om dan nog te leren koken in het hotel, maar mijn eten is net zo lekker als de dag voordien. Bij mijn vertrek geeft Rui me een mooi boekje mee: de recepten van de maaltijden die ik daar gegeten heb. Dat ik het thuis maar 'ns moet proberen, zegt hij, maar ik weet nu al dat het dan nooit zo goed zal smaken als na een dagtocht op een Lusitano door de Portugese natuur.

Voor informatie en boekingen:
Trailfinders Ruitervakanties
TEL 012 74 74 94
www.trailfinders.be